



ת"פ 511/09 - מדינת ישראל נגד שמעון חדד, נסים אלקרינאוי

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 511-09
14 מאי 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1..שמעון חדד
2..נסים אלקרינאוי

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - לנצט

הנאשמים - בעצמם ובא כוחו עו"ד - סמילה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמים הורשעו לאחר שכפרו ונשמעה פרשת הראיות, בכך שבתאריך 25.9.08 בשעת בוקר, כרו חול בצוותא חדא ושלא כדין משטח הנמצא סמוך למושב איתן, השייך למדינת ישראל והנתון לפיקוח מינהל מקרקעי ישראל: נאשם 2 נהג בשופל באמצעותו כרה חול, ופער בור, בעומק של 5 מ' ובשטח של 15 על 10 מ' וזאת בהוראה של נאשם 1 ומטעמו ובידיעתו ובהנחייתו ובעת שנאשם 1 לא פיקח ולא עשה כל שניתן לעשות כדי למנוע ביצוע העבירה. בסמוך פנה נאשם 1 לבעלים של שטח סמוך וביקש כי בתמורה לסכום כסף לא ידוע יחתום על מסמך לפיו הזמין ממנו עבודה לביצוע כריה, אך הלה סירב - עבירות של כריה שלא כדין ולגבי נאשם 1, גם עבירה של שיבוש הליכי חקירה.

מצאתי לזכות נאשם 1 מעבירת האיום שיוחסה לו.

עקב טעות לא התייחסתי בגוף הכרעת הדין לעבירה של אחריות נושא משרה בתאגיד, שסברתי כי יוחסה לנאשם 1, אך יצוין שלא הובאה ראיה המעידה כי מדובר בנאשמים שהם נושאי משרה בתאגיד אף שצוין בחלק הכללי לעובדות האישום, לגבי נאשם 1 כי שימש רכז פרויקטים בחב' "רותן" לעבודות תשתית, בפועל לא הוכח מה מהות התפקיד ומה הסטאטוס שלו בתאגיד.



התיק היה קבוע מלכתחילה בפני כב' השופט אינפלד והנאשמים היו מיוצגים על ידי עו"ד ברוך בן יוסף. המענים נדחו מספר פעמים, ובשלב מסוים עו"ד אלקרנאווי קיבל הייצוג של נאשם 2.

לאור האמור, רק בתאריך 19.12.10 הנאשמים כפרו ונקבע מועד להוכחות ב- 13.12.11, אך במועד זה הודיע עו"ד בן יוסף כי הוא לא יכול לנהל את ההוכחות וביקש שהמתמחה שלו ייצג את הנאשם. כמו כן, טען שהגישו בקשה למחוק כתב האישום עקב אי עריכת שימוע, טענה שהועלתה כפי הנראה לראשונה רק ביום 13.4.11, במהלך הליך גישור בפני כב' השופט חזק.

בהחלטתי שיקפתי הדחיות המרובות בתיק, דחיתי הבקשה לביטול כתב האישום, ועמדתי על כך שתחל שמיעת פרשת הראיות. למרות זאת ההליכים התארכו, תוך החלפת הייצוג ודחיות רבות על פי בקשת הסניגור במסגרת פרשת ההגנה, ולכן, לצערי, רק בתאריך 25.2.14 הוכרע הדין. גם מאז הדיונים נדחו מספר פעמים לצורך קבלת תסקירים, חוות דעת ממונה ולבקשת הסניגור, עו"ד סמילה שקיבל הייצוג.

לצערי בשל המתואר, נגזר הדין רק עתה, כעבור 7 שנים (!!) ממועד ביצוע העבירות ואף שהסיבות לכך נעוצות בעיקר בנאשם וב"כ מצאתי שיש בכך להשליך על גזר הדין.

התביעה עותרת למאסר בפועל, קנסות גבוהים וחילוט השופל, ששוויו מאות אלפי ₪, בעוד הסניגור מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע לחלוטין ממאסר וחילוט השופל, וכן מבקש התחשבות בגובה הקנסות בשל מצבם הכלכלי הקשה של הנאשמים.

מהתסקירים של נאשם 1 עולה כי הוא יליד 1974, נשוי, אב ל- 5, בגילאים 6 - 15.5, גר במושב איתן, ומזה שנים עובד בתחום הבניה כקבלן ומנהל עבודה. בשנתיים האחרונות הקים עסק עצמאי לעבודות בניה ותשתיות.

הוא חולה במחלה כרונית המגבילה אותו בתפקוד היום יומי וגרמה לעליה במשקל.

הוא סיים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות, התגייס לצה"ל ולאחר שחרורו השתלב בעסק המשפחתי בתחום עבודות העפר. כעבור מספר חודשים אביו נפטר וחש שהניהול נופל עליו בעת שלא היה מוכן לכך. בהמשך החל לעבוד עם אחיו כשותפים. הם הקימו חברה נפרדת לעבודות עפר, אך הואשמו בהעלמות מס והחברה נקלעה לקשיים כלכליים עד שהתפרקה והם נפרדו. לאחר מכן עבד מספר שנים כשכיר, עד שכאמור לפני כשנתיים, בתום ההליך המשפטי, בתיק אחר, פתח עסק, אותו מנהל באופן עצמאי היום. לדבריו, מעורבותו בפלילים בעבר ובהווה מקורה בחוסר הבנה והמשיך לטעון לחפותו בתיקים בהם כבר נדון וגם בתיק זה. לדבריו, נפל קורבן לתרמית מצד שכנו שהזמין עבודה ובהמשך הזמין את גורמי הפיקוח כדי לתפוס אותו בכף. לטענתו, הוא בעל עסק הפועל על פי חוק.

שירות המבחן מתרשמים כי מדובר במי שחש תחושת קורבנות, המבסס את תדמיתו העצמית על תפקודו התעסוקתי. יחסיו עם הסביבה מאופיינים בנטייה להיכנס למצבים בהם תופס עצמו כקורבן נסיבות חייו. בבסיס המאפיינים ההתנהגותיים חוויה בסיסית של חרדה וחוסר אונים עמה מתמודד בנטייה לעבוד באופן אינטנסיבי על מנת להימנע מהתמודדות עם תכנים כואבים. שירות המבחן מעריכים כי קיים **סיכון נמוך** להישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד.

לאור מאפייניו האישיותיים הפנו אותו לגורמי טיפול בקהילה אולם בשל אי נטילת אחריות או רצון להיעזר בגורם טיפולי לצורך צמצום מסוכנות, הם לא באו בהמלצה טיפולית או עונשית.



נתקבלה חוות דעת ממונה שמצאו כשיר לשאת מאסר בעבודות שירות.

מהתסקיר של נאשם 2 עולה כי הוא יליד 1985, נשוי, אב לשניים, בני 4 שנים ומספר חודשים, מתגורר ברהט, בעל השכלה של 12 שנה, כפי הנראה ללא תעודה. לדבריו, בתום הלימודים החל לעבוד בעסק של אחיו כמפעיל שופל.

אביו פנסינר בשנות ה-70 לחייו, שעבד מעל 30 שנה כסגן מנהל בנק ברהט. לדבריו, גידל את ילדיו על ערכי התנהגות נורמטיביים שומרי חוק והופתע ממעורבות הבן. **הנאשם מודה כי נשלח לעבודה על ידי מעסיקו בחב' "רוטן" ואישר שנאשם 1 ביקש ממנו לחפור בור, אך טוען שלמחרת הנאשם 1 ביקש לכסות את הבור. הוא לא בירר אם מדובר בחפירה חוקית, אלא רק ביצע המוטל עליו על ידי האחראי במקום העבודה. הם התרשמו מכנות דבריו ומעבר למנדט שניתן להם מצאו לנכון לציין כי אם היה מודע לכך שהדבר אסור, היה נמנע מלכרות את הבור.**

הם התרשמו כי העבירה חריגה במסכת חייו ולא התרשמו מקיומה של נזקקות טיפולית.

הם שקלו להמליץ על עונש של "צ", אך הואיל ועובד שעות ארוכות מידי יום ויתקשה לעמוד בעונש שכזה נמנעו מכך, וממליצים להסתפק במאסר מותנה לצורך הצבת גבולות וקנס כספי.

גם בעניינו נתקבלה חוות דעת ממונה על פיה כשיר לשאת המאסר בעבודות שירות.

במסגרת הטיעונים לעונש העיד מי שייצגם בעבר, עו"ד ברוך בן יוסף, כעד אופי. לעדותו בעבר ייצג את נאשם 2, שכן יש לו קשר עסקי עם החברה. לדבריו מדובר בעובדים חרוצים, אמינים ותמימים שאינם עוסקים בפלילים ואשר יש להם ניסיון רב בתחום התשתיות.

כמו כן, שמעתי כעד אופי את אביו של נאשם 2, מחמוד אלקרנאוי. לדבריו, גידל ילדים למופת, כולם יוצאי צבא. מדובר בחברה משפחתית שנוסדה בשנת 1984 והנאשם בסך הכל עובד כשכיר בחברה. לדבריו, בנו לא גרם כל נזק, שכן לאחר הכרייה השיבו את החול למקום ולא גנבו אותו.

במסגרת טיעוני הגיש מסמכים (טל/1) שיש בהם להעיד כי הנאשם 2 היה רק שכיר בחברה.

הואיל והתביעה עותרת לחילוט השופל השייך לחברה המשפחתית, טען הסניגור כי הואיל ונאשם 2 שכיר לא ניתן לחלט הכלי שכלל אינו בבעלותו. מנגד התביעה טוענת כי אין צורך להוכיח בעלות של נאשם 2 בשופל ודי בכך שעשה בו שימוש לביצוע העבירה. בעקבות זאת ביקש הסניגור להגיש תצהיר שיוכיח מי הבעלים של השופל וב-19.3.15 הגיש תצהיר של שריף אלקרנאוי בו ציין שהוא הבעלים של חברת האחים אלקרנאוי בע"מ וניסים עובד שכיר בחברה ואינו נושא משרה בה או מורשה חתימה. מזמין העבודה היה שמעון חדד שהוא לקוח קבוע וכפי הנראה סמכו עליו שמחזיק במסמכים כחוק. כמו כן, הצהיר כי השופל שנתפס שייך לו ומשועבד לטובת המדינה שנים רבות. בסעיף 6 לתצהיר ציין כי החברה שלחה את ניסים לעבוד עם שמעון חדד והחברה לא ידעה על ביצוע החפירה ומה קרה בעת ביצוע העבודות.

התצהיר נתמך ברישיון ציוד הנדסי מ-1.1.15, ממנו עולה שהשופל (יעה אופני קטרפילר) משועבד לטובת בנק לאומי לישראל ומעוקל.

כמו כן, צורפו תלושי משכורת של נאשם 2 מאותו מועד.



התביעה טוענת כי דווקא מתוך תצהיר זה עולה כי החברה היא ששלחה את נאשם 2 לעבוד עפ"י הוראות נאשם 1 ולכן בכך יש להוכיח שפעל באחריות שילוחית של החברה והואיל ומודים כי ביצע את האמור בשליחותה וכי לא בדקו את המסמכים, הואיל והשופל בבעלות החברה, קמה למדינה הזכות לבקש חילוטו.

טענה זו אינה ברורה לי הואיל והתביעה נמנעה מלהאשים החברה, שהיא הבעלים של השופל או את מנהלה הרשום.

יצוין, כי המדינה לא המציאה ראיה באשר לשווי השופל, אך מחמוד אלקרנאווי לש. בית המשפט אישר כי מדובר בכלי ששווי כ- 300,000 ₪. מאידך גיסא, לא ידוע לבית המשפט מה גובה השעבוד לבנק לאומי או אם אכן יש עיקולים לטובת המדינה כנטען.

צינתי לא אחת כי אם התביעה מבקשת חילוט כלי רכב, מעבר לצורך להמציא אישור בעלות ולזמן לדיון את הבעלים הרשום, יש לבחון שווי כלי הרכב, לברר אם מוטלים עליו שעבודים, מה גובה השעבודים וכיוצ"ב מידע הדרוש לצורך קיום הדיון, ולצער זה לא נעשה.

לנאשם 1 הרשעה קודמת בגין אי הגשת דוח במועד בגינה נדון למאסר מותנה, התחייבות וקנס בסך של 10,000 ₪ **והרשעה מאוחרת מ- 18.11.13 בגין עבירות זהות של כריה שלא כדין וגניבת חול שנדונו בפני.** באותו עניין יחידת להב הגישה האישום בת.פ. 45044-07-11, והסתפקה במסגרת הסדר טיעון במאסר מותנה וקנס כספי. בהסדר הטיעון התייחסו לכך שבהיותו רכז פרויקט מטעם חברת "רוטן" וקבלן משנה של חב' "ברן" קיבל הנאשם אישור לכרייה של 5,000 ממ"ק חול, ומכירתו, בתנאי שהכרייה תתבצע במקומות בהם ממילא יש צורך לחפור לצורך הקמת שדה אנטנות עבור הצבא וכן בתנאים נוספים הקשורים לאופן שינוע החול וכיוצ"ב. במסווה של הכשרת הקרקע כרה ממוקדים שונים חול, כרייה שלא נוגעת כלל להקמת השדה, וללא היתר. מדובר בעבירות שנעברו באוקטובר 2006, אך כתב האישום הוגש ב- 17.7.11, כלומר כעבור כ- 5 שנים.

באותו ענין, שהוא חמור מהמקרה שבפני שכן גנב החול, כיבדתי ההסדר וגזרתי דינו של נאשם 1 על פי ההסדר לקנס בסך 25,000 ₪ ו- 6 חודשים מאסר מותנה למשך 3 שנים. התביעה אף הסכימה שהקנס ישולם בתשלומים רבים.

עברו של נאשם 2 נקי.

באשר למתחם העונשי הראוי בגין עבירה של כריית חול שלא כדין וגניבתו:

התביעה מפנה לפסיקה ולמתחם עונשי לעבירות כריה וגניבת חול של 6 - 9 חודשי מאסר בפועל, קנסות ועונשים מרתיעים, ונסמכת על פסיקה.

הסניגור מאבחן את פסקי הדין שהוגשו על ידי התובעת וטוען כי הם מתייחסים למקרים חמורים בהרבה, והוא מפנה לעפ"ג 41558-08-13 שבו נתקבל ערעור על גזר דין של מותב זה שניתן כנגד אחיו של נאשם 1, ירון חדד, בגין פניה למפעיל שופל והזמנת משאית לצורך כריית חול, העמסתו והובלתו. באותו עניין היה מדובר ב- **7, 8 משאיות חול ועבירות תעבורה.** עבירות הכרייה והובלה היו משנת 2006, כתב האישום הוגש בשנת 2008 וגזר הדין ניתן רק בשנת 2013, כלומר כעבור 7 שנים ממועד ביצוע העבירות וזאת מסיבות שונות, שאינן תלויות בביהמ"ש, אלא בצדדים: כולל



ביטול האישום בשלב מסוים, מחיקה של נאשמים אחרים, ותיקון כתב האישום מחדש, וכיוצ"ב.

למרות האמור, בשל חומרת המעשים, מצאתי לגזור דינו של ירון חדד ל- 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, תוך חריגה לקולא מהמתחם שקבעתי, אך בית משפט מחוזי ב"ש, בקבלו את הערעור, ציין כי יש מקום להקל בעונשו אף יותר, באופן שבמקום מאסר בעבודות שירות, יבצע של"צ בהיקף של כ- 140 שעות כהמלצת שירות מבחן, יחד עם צו מבחן. כמו כן, ציינו שמדובר בעבירה שבוצעה בשנת 2006 ובשים לב לעובדה שלמעט התיק שצורף, לא הסתבר בפלילים, ולאור המלצת שירות המבחן, היה מקום להסתפק בהמלצתם, ולא להשית עונש מאסר שיכול ויגרום להפסקת עבודתו ותפקודו הנורמטיבי, בשים לב לנסיבותיו האישיות הלא פשוטות ומצבם של ילדיו.

בשל אותו ערעור, לטענת הסניגורים, גם במקרה זה, בשל עבור הזמן, ונסיבותיו האישיות, ולמרות ההרשעה המאוחרת של נאשם 1, מן הראוי להימנע לחלוטין ממאסר.

בשונה מכך, ברע"פ 6460/08 **אלק מכלוף ואחרים נ' מדינת ישראל** (תק-על (1) 1542)), בית משפט שלום קרית גת גזר דינם של המבקשים ל- 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, 5 חודשים מאסר מותנה, קנס בסך 15,000 ₪, פסילה מותנית של 6 חודשים והתחייבות ואיסור להשתמש בשופל 6 חודשים, בגין עבירות של כרייה שלא כדין, גניבת חול, ואחריות בעל רכב לעבירת כרייה.

הערעור לבית משפט מחוזי נדחה נוכח עברם הפלילי, והעובדה שהם העמיסו בעזרת השופלים שבבעלותם את החול על משאיות של אחרים ובכך תרמו תרומה מכרעת לביצוע הגניבה. בית משפט עליון בהחלטה קצרה, מפי כב' השופט א. לוי, ציין כי אין מקום ליתן רשות ערעור וכי אין בכך לעורר סוגיה עקרונית.

ברע"פ נצרת 1410/05 **פאיז בן מנסור אבו סאלח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), עבירה של כרית חול בניגוד לפקודת המכרות וכן גניבת חומר חציבה, והסגת גבול, באמצעות שני באגרים ושופל ומגרסה. בית משפט השלום הטיל על נאשם 1 מאסר של 7 חודשים והפעיל מאסר מותנה של 10 חודשים בחופף, וקנס בסך 600,000 ₪. לגבי השני שעברו נקי גזר דינו ל- 5 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך של 400,000 ₪ וכן חילוט הציד, כולל שופל, ובאגר. בית משפט מחוזי לא התערב בעונשי המאסר והחילוט של הציד, אך הפחית הקנסות כדי מחצית לגבי כל אחד מהם.

בפסק הדין ציין בית המשפט כי עבודות כרייה וחציבה בלתי מבוקרות הן חמורות בשל הנזק החמור שגורמות לטבע והסכנה לסביבה ולחיי אדם, ולא בכדי תוקן החוק וכיום העונש המירבי בגין כרייה 5 שנות מאסר. מדובר בעבירות שהפכו נפוצות בשל הדרך הקלה להתעשרות, למרות הפגיעה האנושה בטבע ובקופה הציבורית, דבר המחייב החמרה ברמת הענישה כחלק מהמלחמה שיש לנהל לשירות עבירות אלה. באותו מקרה דובר בכרייה פיראטית שנמשכה זמן רב, ובכמויות גדולות יותר של חול, עשרות אלפי טון, חציבה שבוצעה במדרון, תוך יצירת מפלסים, מבלי ששמרו על כללי חציבה מקובלים, באופן שיצר סכנה של התמוטטות וסיכון לתחבורה בכביש הסמוך ובאזור התעשייה שנמצא לא הרחק. הם התמידו במעשים פרק זמן משמעותי והמניע היה בצע כסף ורווח קל, ולכן העונשים היו מחויבים בשל מעשיהם החמורים והפגיעה הקשה בטבע ובסביבה. נקבע כי רמת הענישה צריכה להיות כזאת שתבהיר היטב את חוסר הכדאיות בביצוע הכרייה ושתרתיע הן את הנאשמים והן הרבים כשהאינטרס האישי נסוג מפני האינטרס הציבורי ולכן ראוי שיכיל רכיב של מאסר לריצוי בפועל יחד עם רכיב כספי הפוגע בכיס ויבהיר את חוסר הכדאיות בביצוע העבירות, גם מהבחינה הכלכלית.



בע"פ 43384-03-12 **גרם גרינאוי, יזמות מסחר וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל**, עבירה של כריה שלא כדין וגניבה ושני מערערים נוספים הורשעו בעבירה של אחריות נושא משרה. הוטלו קנסות בגובה של 80,000 ש"ח, 50,000 ₪ ו-5000 ₪. בית משפט מחוזי קיבל הערעור באופן חלקי. הועלתה טענה של כפל עבירות וצוין כי הבירה של הכרייה עניינה שונה מעבירה של הגניבה ולכן מדובר בעבירות שמרכיבן אינן זהים. בשל קשיים ראיתיים בוטלה ההרשעה של 3 מערערים בעבירות הקשורות לאירוע אחד, ובהתאם הוקל העונש.

באותו עניין הפנו לבש"ע 1038/05 **נאיף ג'בוע נ' מדינת ישראל**, מיום 28.11.05, שם נקבע כי מדובר בעבירה חמורה של כרית חול, "**משאב לאומי מתכלה ושכר נאה בצידה, רווחיות העיסוק בכרית חול הביאה לריבוי מקרים של כרית חול באופן בלתי חוקי ומדינת ישראל נאבקה בכריה בלתי חוקית של חול באמצעים שונים, העבירות גורמות לטבע נזק בלתי הפיך, פוגעות פגיעה אנושה בסביבה ומזיקות מאוד לקופת המדינה** (אזכור מרע"פ 1792/99 **גאלי נ' משטרת ישראל**, (פד"י נג (3), 312, 325) (להלן: "**הלכת גאלי**").

בסופו של יום הופחתו הקנסות והועמדו על 60,000 ו-30,000 ₪ לגבי מערערים 1, 2, 3 ולא התערבו בקנס בסך של 5000 ₪ שהוטל על מערער 4 ולא נגזר דינם למאסר, אלא לענישה מרתיעה של מאסר על תנאי.

הסניגור מפנה לגזרי דין של בתי משפט השלום, בהם נמנעו מלגזור מאסר, בת.פ. 141/05, שלום קרית גת, כב' השופטת חיימוביץ, היה מדובר ב-3 מקרים של כרית חול, לאחד הנאשמים היו שתי הרשעות קודמות ואחת מאוחרת דומה. 2 מהנאשמים נדונו בהסכמת התביעה לעונשים מותנים וקנסות שבין 4,000 - 8,000 ₪. שני נאשמים אחרים נדונו ללא קנס, שכן עברם היה נקי, והנאשם שהודה והורשע במספר אישומים נדון ל-3 חודשי מאסר בעבודות שירות, 5 חודשים מאסר מותנה וקנס בסך של 15,000 ₪ וכן צו איסור שימוש בשופל למשך 6 חודשים ופסילה למשך 6 חודשים והתחייבות.

במקרה חמור בהרבה, בבש"פ 7543/06, **פאיז אבו סלאח נ' מדינת ישראל** נדון המבקש בגין כרייה של עשרות אלפי טון אבן גיר משטחים נרחבים ברמת הגולן. במסגרת הסדר טיעון הודה בעובדות, למעט עלות וכמויות, ונגזר דינו ל-10 חודשי מאסר בכלא, הפעלה של תנאי של 10 חודשים, חלקו בחופף וחלקו במצטבר וכן קנס בסך 600,000 ₪ וכן חולט הציוד הכבד בו עשה שימוש. הערעור לבית משפט מחוזי על המאסר והחילוט נדחה, אך הקנס הופחת ל-300,000 ₪. הבקשה הייתה להארכת מועד להגשת רשות ערעור, בית המשפט דן בה לגופה ודחה אותה, תוך שהוסיף כי חומרתה של כרייה בלתי חוקית נעוצה בנזק בלתי הפיך הנגרם כתוצאה ממנה, שכן משאבי הטבע מצומצמים הם ואינם ניתנים להשבה. מבחינה זו, אין בעונש חומרה כלשהי.

במקרה חמור נוסף, בע"פ 7124/09 מחוזי תל-אביב, ערעור על גזר דין שהוטל על המערערים בגין כרייה של 16,800 טון חול ו-7,200 טון כורכר, בשווי כ-500,000 ₪, נגזר דינו של האחד ל-14 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך של 200,000 ₪, חיובם בשחזור האתר באמצעות קרן לשיקום המחצבות במימון המלא והחברה חוייבה בתשלום קנס בסך של 400,000 ₪ וכן חילוט משאית, שופל ונפה. בית משפט מחוזי העמיד המאסר במקום 14 חודשים על 8 חודשים ואת הקנס של החברה על 250,000 ₪ ולאחרים 120,000 ₪, אך לא התערב בחילוט ש"בא בנוסף לכל עונש אחר לאחר קביעת העונש הראוי, זו סנקציה ראויה לקיום תכליות החוקים הרלבנטיים".

מהלכת גאלי הנ"ל עולה כי **העבירות של כרית חול בלתי חוקית ובלתי מבוקרת, גורמות לטבע נזק בלתי הפיך, פוגעות פגיעה אנושה בסביבה ואף מזיקות מאוד לקופת המדינה. על פי העדות של ד"ר ממרן באותו הליך,**



נגע גניבות החול במישור החוף גורם נזק עצום בקנה מידה לאומי. גניבות החול הגיעו אז, בשנת 99', ל- 5 - 10 אחוז מכלל התצרוכת למשק הבניה. נזק כספי ישיר לאוצר המדינה, נזק לכבישים, לקווי התשתית, חשיפת מי תהום לזהומים מסוכנים, הרס ערכי טבע, סיכונים תעבורתיים, ועוד.

נגרם נזק כספי ישיר שכן לא משולמים דמי חכירה ותגמולים ומיסים.

נגרם נזק כספי עקיף, שכן כרית החול גורמת נזק כבד לקווי התשתית: צינורות, מים, קווי חשמל וטלפון הניתקים, עמודי חשמל המתמוטטים, כשהכרסום בחול פוגע בתומכות וכן גורם לזהום מי התהום, שכן מפלס המים סמוך לפני השטח במישור החוף, והכריה הפראית של חול גורמת לפגיעה בפני השטח מתחת למפלס מי התהום, שנחשף וחודר חומר מזהם;

נזק לערכי טבע ונוף: נותרו אתרים מעטים לשימור בשל הדיונות היפות, אוסף הצומח והחי היחודיים, והכריה הפראית הורסת כל חלקה טובה והנזק בלתי הפיך;

סיכון תעבורתי: הכלים המכניים והכורים והמשאיות המובילות יורדים לצידי עורק התנועה ועולים בדרכים מאולתרות בלתי בטיחותיות וגורמים סיכון תעבורתי ממשי,

אלימות: תופעת גניבת החול הביאה לביסוס כנופיות מאורגנות המחלקות את שטחי הגניבה ועושות בהן כבשלהן, לעיתים אלימות כלפי תושבים התגוררים באזור ועד כדי נסיונות לפגוע פיזית עם הכלים הכבדים ברכבי פקחים או בניידות משטרה. על פי הערכתם, נותר במישור החוף לניצול עתודות חול למשך מספר שנים בלבד ולאחר מכן יהיה צורך להביא החול מרחוק ואם לא נוקטים ביד קשה לשרש הגניבות, המוטיבציה של הגנבים תגבר.

בבש"פ 7742/98 אלג'ואברה נ' מדינת ישראל, (לא פורסם) נקבע מפי כב' השופט שטרסברג כהן:

"... אכן פגיעות קשות וחמורות הן אלה ויש להתייחס לעבירות מסוג זה ולעבריינים המבצעים אותן במלוא חומרת הדין".

אין ספק כי פקודת המכרות תוקנה על מנת להחמיר הענישה ולמגר התופעה שבולטת במיוחד עקב התמעטות עתודות החול וגרימת נזק בלתי הפיך. עבירה של כרית חול היא עבירה מסוג פשע שדינה 5 שנות מאסר או קנס פי 4 מהקנס המצוין בסעיף 61 (א) (4) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 ונקבע, כי אם השיג טובת הנאה או רווח, לעצמו או לאחר, רשאי בית המשפט להטיל עליו קנס בשיעור טובת הנאה או הרווח שהשיג, נוסף על כל עונש אחר, כשטובת הנאה כוללת הוצאה שנחסכה.

גם מהפסיקה עולה כי העבירה של גניבת חול וכריית חול הן עבירה חמורה והעונש הראוי בגין הוא מאסר ובמקרים הקלים בהם לא נגזר מאסר, העונש אozן בקנס גבוה וחילוט הרכב או הגבלת משך השימוש בו, או של"צ. חומרת העונש נקבעת אם כן בהתאם להיקף הגניבה, שוויה, הימשכותה, הציוד שבו נעשה שימוש, הרווח הכספי, התכנון המוקדם, התחכום, ובהמשך אם לנאשם הרשעות קודמות, בעיקר מאותו סוג, אם לאו. המתחם העונשי הראוי הינו מאסר הנע בין 3 ל-18 חודשים אך אין בקביעה זו לומר כי לכשמדובר בהיקף קטן של גניבה, או כריה, ובאדם שעברו נקי, אין מקרים בהם ניתן להימנע לחלוטין ממאסר, אלא שבמקרה כזה, בשל האופי הכלכלי של העבירה יהיה צורך לאזן זאת בקנסות גבוהים ובשל"צ. כזכור, במקרה שבפניי הנאשם 2 לא שיתף פעולה לצורך גיבוש תכנית של"צ.



באשר לעבירת שיבוש הליכי החקירה - זו מחמירה העונש כשהמתחם העונשי לעבירה נע בין עונש מרתיע למאסר בהתאם לנסיבות וחומרת העבירה .

לאור העובדה שהחברה, לא הועמדה כאמור לדין ולא הוזמנה לדיון בבקשת החילוט והואיל והוכח כי נאשם 2 היה שכיר בחברה בדרג התחתון, מצאתי להימנע מחילוט השופל ולכן העיקולים והערבויות שהוטלו להבטחת אפשרות החילוט - יבוטלו.

כמו כן מצאתי לאבחן בין עונשיהם של הנאשמים בהתחשב בכך שנאשם 1 היה בעל המאה והדעה, מזמין העבודה שלגביו מדובר במקרה שני של ביצוע כריה שלא כדין , וכן הורשע גם בעבירת שיבוש הליכי החקירה, בנסיבות לא קלות, ולכן יש להחמיר בעונשו ביחס לנאשם 2 אך מאידך גיסא להתחשב בכך שנאשם 2 הוא שנהג בשופל וביצע העבירה בפועל , אם לא במכוון, כטענת קצינת המבחן, הרי תוך עצימת עיניים. ובכל מקרה התייחסתי לכוונה הפלילית בהכרעת הדין.

כמו כן, אף שהדחיות הרבות בעיקרן בשל התנהלות ההגנה , מצאתי כי בשל חלוף הזמן הרב ובשל נסיבותיו האישיות של נאשם 1, ראוי להפחית מהמתחם העונשי הראוי , אולם יש לאזן זאת בקנסות כספיים ממשיים תוך שימת דגש על הפן הכלכלי של העבירה והצורך בהרתעתם שכן שני הנאשמים ממשיכים לעבוד בעבודות חפירה וכרייה והפיתוי לכן הוא גדול.

לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשמים עונשים כדלקמן:

על נאשם 1:

1. מאסר לתקופה של 2 חודשים, שישא בעבודות שירות ב"חושן", עמותת יחדיו באבן שמואל וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפיקוח ישראלי שרון.

תחילת המאסר מיום 7/7/2015 ועליו להתייצב בשעה 08:00 במועד זה בפני המפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש דרום ב"ש, ליד כלא ב"ש, (אוטובוס אגד מתחנה מרכזית בב"ש קו 46).

על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.

כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של העבודות ולנשיאה בעונש בין כותלי הכלא.

2. אני מטילה על הנאשם 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור העבירות בהן הורשע.

3. קנס בסך 20,000 ₪, או 200 ימי מאסר תמורתו במצטבר



הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים החל מה- 1.3.16.

אם לא ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

4. יחתום על התחייבות בסך 30,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים במצטבר.

על נאשם 2:

1. מאסר לתקופה של חודש אחד, בעבודות שירות ב מע"ש אופקים, וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפקוח ישראלי שרון. תחילת המאסר מיום 7/7/2015 ועליו להתייצב בשעה 08:00 במועד זה בפני המפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש דרום ב"ש, ליד כלא ב"ש, (אוטובוס אגד מתחנה מרכזית בב"ש קו 46). על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.

כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של העבודות ולנשיאה בעונש בין כותלי הכלא.

2. אני מטילה על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור העבירה בה הורשע.

3. קנס בסך 10,000 ₪, או 100 ימי מאסר תמורתו במצטבר.

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים החל מה- 1.10.15.

אם לא ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפירעון מיידי.

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 15,000 ₪ להימנע מביצוע העבירה בה הורשע במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים במצטבר.

5. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי שלא יעבור העבירה בה הורשע או עבירות מהתוספת הראשונה ו/או השנייה לפקודת התעבורה במשך שנתיים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.



ניתנה והודעה היום כ"ה אייר תשע"ה, 14/05/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה